

El ne-a dat profeți

LECTȚIA A
DOUA

SLUJBA UNUI PROFET

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Titlurile slujbei	1
A. Termenul principal	1
B. Termeni secundari	2
III. Tranzițiile slujbei.....	4
A. Pre-monarhia	5
B. Monarhia	5
C. Exilul	6
D. Post-exilul	6
IV. Așteptările slujbei.....	7
A. Modelele răspândite	7
1. Clarvăzător/Șaman	7
2. Ghicitor	7
B. Modelul legământului	8
1. Înțelegerile din trecut	8
2. Înțelegerile contemporane	8
V. Concluzie	10

El ne-a dat profeți

Lecția a doua

Slujba unui profet

INTRODUCERE

În cultura mea, dacă doi oameni se întâlnesc pentru prima dată, primul lucru pe care îl fac este să-și spună numele dar, la scurt timp după aceasta, pun următoarea întrebare: „Ce slujbă ai?”. Tot la fel, pe parcursul acestei lecții vom pune aceeași întrebare despre profeți. Vrem să întrebăm: „Ce fel de slujbă aveau profeții Vechiului Testament?”

Am intitulat această lecție „Slujba unui profet”. În examinarea slujbei de profet, vom analiza trei aspecte: în primul rând, titlurile slujbei de profet; în al doilea rând, tranzițiile slujbei – schimbările care au apărut în profeție și în ultimul rând, așteptările avute de la un profet – ce cerea Dumnezeu de la el.

Să începem această lecție explorând titlurile slujbei profeților Vechiului Testament.

TITLURILE SLUJBEI

În viața de zi cu zi ne adresăm oamenilor folosind multe titluri; de fapt, putem să ne adresăm unei singure persoane folosind mai multe titluri. De exemplu, am putea să ne adresăm unui om numindu-l pastor, atlet, muzician. De ce? Pentru că oamenii fac tot felul de lucruri în viață. Ei bine, același lucru este adevărat și în cazul profeților din Vechiul Testament. Primesc multe titluri.

Pentru a explora titlurile primite de profeții Vechiului Testament, vom analiza două categorii de bază. Mai întâi, ne vom uita la termenul principal folosit pentru profet în Biblie, iar apoi, la o varietate de termeni secundari pe care aceasta îi folosește pentru a desemna acest oficiu. Să ne uităm mai întâi la termenul principal folosit pentru profeți.

TERMENUL PRINCIPAL

Când majoritatea creștinilor, aud cuvântul „profet”, tind să creadă că este cineva care prezice viitorul, asemănător cu o ghicitoare sau un clarvăzător. E adevărat că profeții din Vechiul Testament prevesteau viitorul, dar rolul lor era mult mai vast decât atât. De fapt chiar și în limba engleză avem un indiciu că acest cuvânt „profet” poate însemna mai mult decât o persoană care prezice pur și simplu viitorul.

Vorbitorii de limba engleză, au luat acest termen, „profet” din traducerea grecească a Vechiului Testament, Septuaginta. De multe ori nu realizăm asta, dar cuvântul grecesc, prophētēs (προφήτης) din care este derivat cuvântul „profet” este un termen destul de flexibil. Acest termen combină două elemente. Al doilea element al cuvântului grecesc prophētēs este phētēs (φητης) și denotă conceptul de a vorbi.

Sugerează faptul că profeții vorbeau și scriau mult. Acest lucru este destul de clar, dar primul element din *prophētēs*, *pro* (pro), poate avea două sensuri. Pe de-o parte poate însemna „a vorbi anticipat” sau „a prezice” și pe de altă parte poate însemna „a rosti” sau „a proclama” ceva iar acest sens nu are nimic de-a face cu prevestirea. Un profet poate fi așadar cineva care prevestește sau doar cineva care proclamă ceva. De fapt, profeții Vechiului Testament le făceau pe amândouă. Vorbeau plini de îndrăzneală atât despre viitor, cât și despre vremea lor. Titlul principal, „profet” indică o varietate de slujbe pe care le făceau acești oameni.

Dacă ne uităm la Vechiul Testament în ebraică, constatăm că termenul de „profet” avea o semnificație mult mai amplă. Cuvântul grecesc *prophētēs* (προφήτης) este termenul folosit de Septuaginta pentru a traduce un anumit cuvânt din ebraic, *nābî* (נָבִי). Făcând o paralelă cu alte limbi ale vechiului Orient Apropiat, știm că termenul *nābî* înseamnă „o persoană chemată”. Este un termen foarte flexibil, simplu indicând faptul că un profet este cineva chemat de Dumnezeu. Nu erau oameni oarecare; Dumnezeu i-a chemat pentru multe lucrări deosebite.

Pe lângă desemnarea principală a unui profet ca fiind *nābî*, oficiul de profet al Vechiului Testament poate fi asociat cu o serie de termeni secundari. Vom aborda câțiva dintre acești termeni secundari importanți.

TERMENI SECUNDARI

În primul rând, profeții de multe ori erau desemnați prin folosirea termenului ebed (*עֲבָד*) sau slujitor. Multe tipuri de oameni au fost numiți slujitori în Vechiul Testament și termenul întotdeauna indica un anumit fel de servilism și umilință. Dar acest titlu este important pentru profeți deoarece adesea acesta purta conotația unei persoane oficiale, a unui ofițer mai ales un ofițer de la curtea împărătească. Chiar și împărații lui Israel erau numiți slujitori ai lui Dumnezeu deoarece erau împărați vasali ce aveau poziție oficială la curtea împărătească, cerească a lui Dumnezeu.

Profeții jucau un rol important la curtea împărătească a lui Dumnezeu. Slujeau ca reprezentanți ai tronului ceresc. Erau slujitori oficiali care vorbeau în numele Marelui Împărat. De aceea, Daniel mărturisește că ignorarea profeților a fost un mare păcat al lui Israel. Ascultați ce spune în Daniel 9:6:

N'am ascultat pe robii Tăi proorocii, cari au vorbit, în Numele Tău.(Daniel 9:6).

Profeții nu erau niște oameni oarecare. Ei reprezentau tronul cerului fiind slujitori ai curții împărătești a lui Dumnezeu.

În plus, două cuvinte ebraice foarte apropiate indică un alt rol special jucat de profeți. Cuvântul ebraic, *rō'eh* (רֹאֶה) înseamnă „văzător” și este asociat îndeaproape cu termenul *hōzeh* (חֹזֶה) care înseamnă „văzător” sau „observator”. Potrivit cu 1 Samuel 9:9 profeții au fost numiți la început văzători, înainte de instaurarea monarhiei în Israel. Anterior în Israel, profetul din zilele noastre era numit văzător. Într-un mod similar, 2 Samuel 24:11 ne spune că Gad, un profet din vremea lui David, era cunoscut și el drept *hōzeh* sau văzător

Cuvântul Domnului a vorbit astfel proorocului Gad, văzătorul lui David. (2 Samuel 24:11)

Ce ne sugerează aceste titluri conferite unui profet despre slujba lui? Aceste denumiri indică o experiență foarte importantă pe care profeții o aveau adesea atunci când primeau Cuvântul lui Dumnezeu. Profeții erau numiți văzători pentru că li se dădea privilegiul să privească în locurile cerești. În cartea 2 Cronici, profetul Mica ben Imla a fost provocat să-și explice profeția. Ca răspuns, Mica descrie o vedenie a cerului pe care a primit-o. În 2 Cronici 18:18, citim descrierea profetului a ceea ce a văzut în ceruri:

Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie, și toată oastea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui. Și Domnul a zis: „Cine va amăgi pe Ahab, împăratul lui Israel, ca să se suie ? Au răspuns unul într'un fel, altul într'altul (2 Chronicles 18:18-19).

Acesta este un pasaj remarcabil care arată de ce profeții erau numiți văzători. Ei priveau la tărâmurile cerești. Îl auzeau pe Dumnezeu vorbind. Vedeau ce se întâmpla acolo. Interacionau cu Dumnezeu în locurile cerești. Pe măsură ce învățăm despre profeți, este important să ne amintim că acest fel de experiențe cerești erau esențiale în slujba lor.

Un alt termen folosit ocazional pentru profeți este cuvântul ebraic tsōpheh (תְּסֹפֵה), sau „străjer”. Această metaforă compară slujba profeților cu cea a unui străjer obișnuit din Israelul antic. Cetățile din lumea veche aveau străjeri care scrutau orizontul pentru vizitatori așteptați sau neașteptați. Profeții făceau același lucru veghind pentru a vedea dușmanii și așteptând apropierea lui Dumnezeu pentru binecuvântare sau judecată. De exemplu, în Ezechiel 3:17, Dumnezeu a vorbit profetului Ezechiel în felul următor:

Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt, care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea! (Ezechiel 3:17).

În vremuri biblice, era important ca o cetate să fie atenționată dinainte de apropierea dușmanului sau vizita unui prieten. Dumnezeu a arătat faptul că profeții vegheau adeseori să vadă dacă se apropiau pericole iminente sau binecuvântări pentru ca oamenii să se poată pregăti. Profeții vegheau și vedeau ce urma să vină în vise și vedenii apoi se adresau oamenilor pentru a le spune ce se vedea la orizont.

Profeții erau uneori numiți și folosind cuvântul evreiesc mal'āk (מַלְאָךְ) care înseamnă „trimis”. În vremea antică a Vechiului Testament nu existau telefoane, e-mailuri sau televiziune. Singurul mod de a comunica la distanțe mari era prin trimiși care primeau un mesaj de la o persoană, adeseori un împărat sau general militar, și-l duceau destinatarilor săi. Adeseori trimișii erau folosiți când era o problemă de comunicare urgentă. Vechiul Testament îi desemnează pe profeții astfel deoarece ei primeau mesaje de la Dumnezeu și duceau aceste comunicări urgente poporului Său. De exemplu, când niște iudei s-au întors la Ierusalim din exilul Babilonian, erau extrem de descurajați. Așadar, Dumnezeu l-a chemat pe Hagai, profetul, și l-a trimis cu un mesaj. De aceea, Hagai 1:13 vorbește despre profet în felul următor:

Hagai, trimesul (mal'āk) Domnului, a zis poporului, după porunca Domnului: „Eu sunt cu voi, zice Domnul.” (Hagai 1:13)

Desemnarea de „trimis” clarifică faptul că profeții nu aduceau înaintea poporului lui Dumnezeu propriile idei, ci, slujeau ca și mesageri ai lui Iahve și vorbeau în numele lui Dumnezeu.

În final, trebuie să menționăm că profeții erau uneori numiți 'ish 'ēlohim, (אֱלֹהִים וְאִישׁ) „om al lui Dumnezeu”. Desemnarea „om al lui Dumnezeu” poate fi tradusă și cu „om de la Dumnezeu”. Acest titlu arăta rolul special, sacru pe care profeții îl aveau. Erău selectați și trimiși de Dumnezeu. Ca atare, profeții aveau o protecție specială de la Dumnezeu și aveau o autoritate specială. În 2 Împărați 1:12, profetul Ilie arată semnificația acestui termen. Acolo citim:

„Dacă sunt un om al lui Dumnezeu ... să se pogoare foc din cer și să te mistuiască, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi! ” Și s'a pogorât foc din cer și l-a mistuit, pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui. (2 Împărați 1:12)

Autoritatea divină a lui Ilie este dovedită printr-o arătare miraculoasă de foc împotriva celor care se împotriveau profetului. Ilie nu era un om oarecare. El era trimis de Dumnezeu. Dumnezeu era de partea lui.

Așadar, am văzut că profeții Vechiului Testament aveau multe desemnări și titluri. În studiul nostru am atins doar câteva dintre aceste titluri variate folosite în Vechiul Testament. Totuși, un lucru este clar – profeții erau mult mai mult decât cred majoritatea oamenilor. Nu erau simpli ghicitori sau clarvăzători. Aveau o varietate de titluri pentru că aveau o varietate de slujbe. Dacă dorim să înțelegem profetia Vechiului Testament, trebuie să ne lărgim conceptul cu privire la ce este un profet.

TRANZIȚIILE SLUJBEI

Ne-am uitat la o varietate de titluri ale slujbei avute de profeții Vechiului Testament. Acum, vom aborda al doilea subiect: „Ce tranziții au avut loc în slujba unui profet?”. Am avut mai multe slujbe în viață și toate au avut un lucru în comun – se schimbau pe parcurs. Lucram, lucram și dintr-o dată, ce făceam la serviciu era diferit de ce făcusem la început. Ceva similar s-a întâmplat și cu profeții Vechiului Testament. Aveau de făcut o slujbă, dar odată cu derularea istoriei Bibliei, slujba lor trecea prin tranziții.

Pentru a înțelege tranzițiile prin care a trecut slujba profetilor din Vechiul Testament, ne ajută să gândim profetia în patru stagii istorice: perioada pre-monahală – perioadă dinaintea instaurării împăraților în Israel; perioada monahală; perioada exilului – vremea exilului din țară și perioada post-exilului – când Israelul s-a întors din exil.

PRE-MONARHIA

Să analizăm mai întâi profeții din perioada pre-monahală. Cercetând vremurile premergătoare monarhiei în Israel, este ușor să vedem câteva trăsături ale profeției. Mai întâi, existau relativ puțini profeți în această perioadă. Termenul *nābî'* nu apare foarte des în cărțile Geneza până la Judecători. În aceste cărți sunt mai puțin de 20 de referințe și unele dintre acestea se referă la profeții care aveau să vină. Așadar, erau foarte puțini profeți în perioada de început, înaintea instaurării unui împărat.

Mai mult de atât, în această perioadă pre-monahală, profeții au deținut o mare varietate de slujbe, unele dintre ele relativ neoficiale. O mare parte din lucrarea lor pare să fi fost temporară, concepută pentru anumite situații și vremuri. Termenul *nābî'* este folosit în perioada pre-monahală pentru a desemna o mare varietate de oameni care făceau diverse lucruri.

MONARHIA

Lăsând la o parte perioada de început a istoriei biblice, când nu existau împărați în Israel, ajungem la o vreme cu schimbări dramatice în profeția Vechiului Testament. Perioada monahală a adus multe schimbări în poporul Israel, inclusiv schimbări în rolul profetului. În contrast cu perioada pre-monahală, în această perioadă întâlnim mai mulți profeți. De nenumărate ori citim despre un profet sau altul în cărți precum Samuel, Împărați și Cronici. De fapt, în Biblie, în această perioadă de timp, existau mai mulți profeți decât în oricare alta.

Odată cu creșterea numărului de profeți din vremurile monahale, profeția a devenit mult mai formală. Odată cu apariția monarhiei, Dumnezeu pune profeții să-și concentreze slujba pe acțiunile împăraților și să se asigure că aceștia ascultă de legea lui Moise. Deși Dumnezeu a vrut ca Israel să aibă oameni drept împărați, știa că fiind decăzuți, aceștia puteau fi un adevărat pericol pentru popor. Ființele umane pur și simplu nu știu cum să administreze o așa mare putere. De obicei devin corupți și abuzează de cei care sunt sub autoritatea lor.

În cazul istoriei lui Israel, când împărații erau corupți, era foarte periculos pentru că acțiunile lor aduceau adeseori judecata lui Dumnezeu peste întreg poporul. Din acest motiv, Moise a pus o serie de restricții referitoare la puterea împăraților. În Deuteronom 17:14-20, Moise desemnează anumite restricții pentru împărații lui Israel: Israel trebuia să aibă un împărat pe care îl alegea doar Dumnezeu. Împăratul trebuia să fie dintre frații săi – în alte cuvinte, izraelit. Nu trebuia să aibă un număr mare de cai. Nu trebuia să se întoarcă în Egipt. Nu trebuia să aibă multe soții – și prin aceasta Moise s-a referit probabil la soții străine. Nu trebuia să aibă cantități mari de aur și argint. Împăratul trebuia să-și scrie o copie a Legii lui Moise, să citească Legea în toate zilele vieții lui, să urmeze îndeaproape toate cuvintele din Legea lui Moise. Nu trebuia să se considere mai bun decât frații săi.

Desigur, de îndată ce citim istoria împăraților lui Israel, vedem că aceștia nu au respectat restricțiile date prin Moise. Așa că, Dumnezeu le-a trimis profeți pentru a mărturisi împotriva neascultării împăraților și a oamenilor care îi urmau. Profeții dețineau formal oficiul de a verifica puterea împăraților. Această asociere dintre profeți și

împărați poate fi observată pe multe pe paginile Bibliei. Natan, profetul, l-a înfruntat pe David. Obed a profețit lui Ahaz. Ilie l-a criticat pe Ahab.

Este de prisos să spunem că nu toți profeții au slujit în mod oficial la curtea împărătească. Mulți din profeții adevărați au fost respinși de împărații vremii lor. Dar fie la curte fie pe străzile cetăților, profeții din perioada monahală îi trăgeau la răspundere pe împărați și pe alte oficialități în ce privește Legea lui Dumnezeu. În acea vreme, slujeau lui Dumnezeu atrăgând atenția împăraților și oficialilor când încălcau legea Lui.

Așadar, în perioada monahală, s-au înmulțit numărul profeților iar poziția de profet a devenit mai oficială slujind Domnului în curțile împăraților.

EXILUL

După ce am observat câteva prefaceri în profeție în perioada pre-monahală și în cea monahală, ne vom îndrepta atenția asupra perioadei exilului. Ce s-a întâmplat cu profeția în timpul exilului? Ei bine, în 722 î.Hr. capitala Israelului din Nord, Samaria a căzut în mâinile asirienilor, iar în anul 586 î.Hr. Ierusalimul a căzut în mâinile babilonienilor. Mulți din poporul lui Dumnezeu au fost luați din țara lor și exilați în alte națiuni. În acest timp, slujirea profeților este caracterizată de două trăsături. În primul rând, a existat o scădere numerică a profeților. Nu au fost mulți profeți destul de proeminenți pentru a avea profețiile lor înregistrate în Biblie. De exemplu, Daniel și Ezechiel sunt cei mai cunoscuți dintre puținii profeți ai acelei perioade.

Desigur, odată cu exilul a dispărut monarhia în Israel și din acest motiv slujirea profeților lui Dumnezeu a devenit din nou mai diversă și mai lipsită de formalitate. În cea mai mare parte, adevărații profeți ai lui Dumnezeu își petreceau timpul explicând exilul și instruind poporul lui Dumnezeu cu privire la posibilitatea întoarcerii în țară. Putem observa deci că în timpul exilului au fost mai puțini profeți și nu au mai fost preocupați așa de mult de împărații Israelului.

POST-EXILUL

După perioada exilului, avem câteva generații care au văzut activitatea profetică în vremea postexilică. Primul lider postexilic, Zorobabel, a început prin a trezi națiunea. A apărut potențialul re-instituirii monarhiei. Ca urmare, în profeție au avut loc două lucruri. Numărul profeților a rămas relativ mic, dar, între aceștia, a început o activitate foarte importantă. Din această perioadă, Hagai, Zaharia și Maleahi sunt profeții cei mai importanți pe care îi cunoaștem.

Profeții au început să se îndrepte din nou spre rolul lor mai oficial. Zorobabel a devenit guvernatorul Iudei sporind astfel nădejdea ca acesta să devină noul monarh. Prin urmare, Hagai și Zaharia au încurajat oficialitățile din Israel să reconstruiască Templul. Maleahi a mustrat oficialitățile și poporul comunității restaurate pentru că au continuat să se răzvrătescă împotriva lui Dumnezeu. Pe toată perioada post-exilică, profeții au vegheat asupra liderilor și asupra populației în general și i-au încurajat să fie credincioși lui Dumnezeu.

Așadar, în funcție de căderea sau ridicarea monarhiei profeția a devenit mai proeminentă sau mai puțin proeminentă, mai oficială sau mai puțin oficială. Studiind cuvintele anumitor profeți, trebuie să ne gândim când au trăit. Au trăit în perioada pre-monahală, monahală, în timpul exilului, sau după exil. Înțelegere acestor tranziții ale slujbei de profet ne vor ajuta să avem o mai bună orientare în priceperea cuvintelor rostite.

AȘTEPTĂRILE SLUJBEI

Până acum, am vorbit despre diferite titluri date profeților și tranzițiile prin care a trecut profeția în istoria lui Israel. În acest loc, vom arunca o privire la așteptările slujbei de profet. Ce aștepta Dumnezeu de la profeții Lui? Pentru a explora această temă vom aborda două subiecte: mai întâi, modelele de așteptări des întâlnite pe care mulți interpreți ai Bibliei le aplică profeților și apoi, modelul legământului oferit chiar de Biblie ca standard al așteptărilor slujbei de profet.

MODELELE RĂSPÂNDITE

Hai-deți să ne uităm mai întâi la câteva modele care au fost folosite pentru a descrie ce aștepta Dumnezeu de la profeții Lui. De-a lungul istoriei interpretării, evreei și creștinii deopotrivă au înțeles rolurile profeților în diverse feluri. Unele dintre aceste modele conțin aspecte adevărate, dar nu oferă un sistem complet al felului în care își dorește Dumnezeu profeții.

Clarvăzător/Șaman

Mulți interpreți au comparat profeții Vechiului Testament cu clarvăzătorii din alte culturi. Asemănători oracolului din Delphi sau clarvăzătorilor din culturile antice ale Orientului apropiat, profeții au fost percepuți drept oameni care au obținut acces la Dumnezeu și au transmis răspunsul Lui întrebărilor și rugăciunilor personale. Trebuie să recunoaștem că profeții jucau acest tip de rol în Biblie din când în când, dar după cum vom vedea, această perspectivă nu este adecvată modelului complex al așteptărilor avute de la profeți.

Ghicator

O altă idee des întâlnită despre ceea ce făceau profeții Vechiului Testament este că în principal ei prevesteau viitorul, sau erau ghicitori. Când cineva voia să afle ce se va întâmpla mai departe, mergea la un profet pentru a afla. Din nou, există un oarecare adevăr în această concepție pentru că de multe ori profeții prevesteau ce urma să se întâmple în viitor. Dumnezeu le dădea înțelegere iar ei le vesteau oamenilor ce trebuiau să audă. Totuși, trebuie să avem grijă să nu gândim că prevestirea era esența profeției din

Vechiul Testament. Așteptările din partea profeților Vechiul Testament erau mult mai mari și mai semnificative.

MODELUL LEGĂMÂNTULUI

Aceste modele des întâlnite despre profeție ne pot ajuta în unele aspecte, dar ele eclipsează cerința fundamentală pe care Dumnezeu o avea de la profeții Lui. Cel mai complex model pe care Vechiul Testament îl folosește pentru a descrie profeția, este modelul legământului. La începutul analizei modelului legământului în profeție, trebuie să ne amintim că, timp de secole, evreii și creștinii au recunoscut că legământul este un concept esențial în Biblie. Dar înțelegerea noastră despre conceptul biblic al legământului s-a îmbunătățit de-a lungul anilor. Așadar, trebuie să începem gândindu-ne la felul în care a fost înțeles legământul în trecut și apoi la felul în care este înțeles în zilele noastre.

Înțelegerile din trecut

Înțelegerile legământului din trecut au fost bune, dar nu se știa mai nimic despre contextul istoric din care a izvorât conceptul biblic al legământului. Până recent, nu am știut prea multe despre contextul legămintelor vechi-testamentare în Orientului Apropiat antic. Așadar, teologii nu au prea avut de ales și au trebuit să vină cu propriile lor idei despre legământul din Biblie. De obicei, citeau legămintele Vechiului Testament în termenii legii Romane sau conform aranjamentelor legale contemporane. De exemplu, când auzim că un legământ este o înțelegere între două sau mai multe persoane, așa cum se spune adeseori, această formulare, sau alte similare, nu este complet greșită, dar este un pic prea vagă pentru a ne ajuta substanțial.

Înțelegerile contemporane

În trecut, teologii, au înțeles legământul în acest mod general, deoarece nu au putut mai bine. Însă înțelegerea contemporană a legământului este mult mai completă decât aceste formulările din trecut. În ultimele decenii, descoperiri arheologice importante ne-au ajutat să facem progrese în înțelegerea legămintelor din Vechiul Testament. Aceste descoperiri ne-au oferit o poziție mai bună pentru a înțelege felul în care legământul a stabilit așteptările slujbei profeților Vechiului Testament. Descoperirile antice din Orientul Apropiat, au dovedit că, de multe ori, Vechiul Testament descrie relația lui Dumnezeu cu Israel foarte asemănător cu tratatele politice din lumea antică. În lumea antică a Orientului Mijlociu, existau adeseori tratate internaționale între două popoare. Deși exista o mare varietate în structurarea acestora, exista totuși o coerență, pentru ca oamenii din întreaga regiune să înțeleagă cum funcționau aceste tratate. Din acest motiv, Domnul a relaționat cu Israelul prin legămintele care oglindeau în multe aspecte aceste tratate antice din Orientul Apropiat.

În timpurile biblice, deseori au fost încheiate tratate între națiuni cu statut egal, și numim aceste tratate, tratate de paritate. De exemplu, un tratat între imperiul egiptean și

cel asirian ar fi fost un tratat de egalitate în anumite perioade din istorie. Cel mai des însă, tratatele din lumea antică erau înțelegeri între un împărat mare și unul mai neînsemnat ce conducea o cetate sau un popor mai mic. De exemplu, de mai multe ori împărații unor cetăți-stat cananite au încheiat tratate cu marele imperiu egiptean. Acest fel de tratate sunt cunoscute drept tratate suveran-vasal. Termenul „suveran” înseamnă pur și simplu „țar” sau „împărat”, iar vasal înseamnă, desigur, slujitor al marelui împărat. Suveranii, sau marii împărați, stabileau regulile relației și ofereau protecție și îngrijire. În schimb, vasalii sau statele slujitoare arătau loialitate față de suveran plătind taxe și sprijinind eforturile de război ale acestuia.

O caracteristică importantă a acestor tratate suveran-vasal era rolul deosebit pe care împărații îl dădeau reprezentanților sau emisarilor lor. Suveranii trimiteau adeseori emisari sau ambasadori care reaminteau statelor vasale clauzele tratatelor încheiate. Acești emisari acționau ca și procurori ai tratatului de legământ. Înceau să determine statele vasale să respecte clauzele angajamentelor, dar adeseori acestea nu făceau așa. Împărații erau de obicei foarte răbdători cu popoarele vasale, dar în cele din urmă dacă un popor vasal refuza să asculte de cuvintele emisarului, împăratul venea cu forță militară pentru a înfrânge aceste națiuni mici.

Poziția emisarilor din Orientul Apropiat antic a oferit un model pentru profeții Vechiului Testament. Profeții slujeau drept emisari sau procurori ai legământului lui Dumnezeu. Ei își primeau mesajele de la Împăratul divin, din sala tronului, iar Împăratul divin vorbea poporului vasal prin ei. Ocazional, profeții îl laudau pe Israel pentru respectarea legământului, dar de cele mai multe ori îl avertiza de atacul mâniei lui Dumnezeu din pricina încălcărilor continue de legământ.

Ar fi dificil să exagerăm prea mult această introspecție în profeția Vechiului Testament. Profeții erau emisarii lui Dumnezeu. Ei îl reprezentau pe Marele suveran poporului Său vasal, Israel. Doar dacă ne vom aminti acest concept de bază al legământului vom putea înțelege slujba înfăptuită de profeții lui Dumnezeu.

Bine cunoscuta întâmplare din Isaia, capitolul 6, ilustrează importanța modelului de emisar, foarte clar. Deși legământul nu este menționat în mod explicit în acest capitol, ideea că profeții sunt procurori legământului emisari în numele unui mare Împărat – călăuzește întreaga prezentare făcută în Isaia capitolul 6. În primele 5 versete, Isaia a primit o vedenie. În această vedenie, îl vede pe Dumnezeu în sala tronului ceresc. În Isaia 6:1, profetul spune că L-a văzut pe Dumnezeu

... șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul (Isaia 6:1).

Confruntat cu această imagine, Isaia exclamă în versetul 5:

Am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor! (Isaia 6:5).

Acest pasaj explică clar cum înțelegea profetul pe Dumnezeul lui. Dumnezeu era Împăratul poporului Său, suveranul sau regele mărit și slăvit - Domn peste toate. Profetul a avut privilegiul să intre în prezența acestui Suveran divin.

Totuși, trebuie să ne întrebăm: „De ce a fost Isaia invitat să vadă imaginea glorioasă a sălii tronului lui Dumnezeu?”. Imediat și-a dat seama de motiv. Isaia s-a uitat spre tronul Suveranului său și în 6:5 a rostit:

Vai de mine! ... Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate (Isaia 6:5).

Isaia fusese chemat în prezența Suveranului divin deoarece poporul vasal săvârșea păcate grave la tot pasul. Era motivul obișnuit pentru care erau chemați profeții Vechiului Testament. Când poporul lui Dumnezeu se abătea de la a-i fi credincios Domnului legământului, El își chema profeții pentru a instrumenta acest legământ.

În 6:6,7 un serafim se apropie de Isaia și îi curăță buzele cu un cărbune aprins. Această curățire îi permite lui Isaia să slujească lui Dumnezeu drept purtător de cuvânt. Apoi în versetele 8 la 13, Isaia este delegat să fie procuror în ce privește legământul. În Isaia 6:8 Domnul spune:

„Pe cine să trimet, și cine va merge pentru Noi?” (Isaia 6:8).

Domnul dorește ca cineva să fie emisarul Său pentru Israel și Isaia răspunde prin bine cunoscutele cuvinte:

Iată-mă. Trimite-mă! (Isaia 6:8).

Isaia și-a acceptat chemarea de a fi trimis de Marele Suveran la poporul vasal, Israel. Restul cărții Isaia ilustrează slujirea profetului în acest rol. El a vorbit împăraților, altor lideri și poporului. A condamnat încălcările legământului și a oferit nădejdea binecuvântărilor legământului poporului lui Dumnezeu. Modelul ilustrat în Isaia 6 apare peste tot în profeția Vechiului Testament. Profeții erau emisari care primeau mesaje de la marele Suveran aflat pe tronul Său ceresc și le transmiteau poporului vasal, Israel.

CONCLUZIE

În această lecție am detaliat experiența profeților uitându-ne la slujba lor. Am văzut câteva dintre multele titluri de slujbă pe care le-au primit și am analizat prefacerile și schimbările intervenite în slujba profetului de-a lungul istoriei lui Israel. În final, am privit la așteptările de bază care guvernau slujba unui profet.

Există multă confuzie legată de profeții Vechiului Testament și o putem evita în mare măsură dacă ne amintim titlurile slujbelor, tranzițiile prin care au trecut și așteptarea pe care a avut-o Dumnezeu de la profeți, aceia de a-I reprezenta legămintele. Dacă vom reține aceste lucruri despre profeți, vom putea lua învățătură din cuvântul lor pentru lumea în care trăim.